

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal, hogy az önkormányzati szervek és 1218 munkavállalónál többet foglalkoztató önkormányzati üzemek esetében nem írtak ki közösségi szinten versenyt az általuk kötendő öregségi nyugellátási szerződésekre, hanem azokat közvetlenül a TV-Umw/VKA 6§-ában megnevezett intézményekkel és vállalatokkal kötötték meg, 2006. január 31-ig a 92/50/EGK irányelv ⁽¹⁾ III. és IV. szakaszával együtt alkalmazott 8. cikkét sértette, 2006. február 1-jétől pedig a 2004/18/EK irányelv ⁽²⁾ 23. és 25. cikkével együtt alkalmazott 20. cikkét;
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Németországban a munkavállaló kérheti a munkaadótól, hogy jövőbeli díjazásából a mindenkori általános nyugdíjbiztosítás hozzájárulási plafonja legfeljebb 4 %-ának megfelelő összeget a díjazás konverziójával (Entgeltumwandlung) üzemi öregségi ellátás céljára használjanak fel. A helyi önkormányzati közszolgálatban foglalkoztatott köztisztviselők, közalkalmazottak és munkavállalók (a továbbiakban: munkavállalók) díjazásának konverzióját szabályozó kollektív szerződés (a továbbiakban: kollektív szerződés) szerint a díjazás konverziójának elvégzése az önkormányzati szervek és az önkormányzati munkáltatók felelőssége. A díjazás konverzióját a nyilvános kiegészítő nyugdíjpénztárak, illetve a Sparkassen Finanzgruppe takarékpénztári pénzügyi csoport vállalatjai, vagy az önkormányzati biztosítók hajtják végre. Az önkormányzati hatóságok és önkormányzati munkáltatók rendszerint kollektív biztosítási szerződéseket kötnek az általuk alkalmazott valamennyi munkavállalóra nézve, amelyek révén a díjazás konverziójára vonatkozó megállapodás jön létre a fent megnevezett szervezetekkel.

A Bizottság rendelkezésére álló információ szerint ezeket az üzemi öregségi nyugellátási szerződéseket az önkormányzati hatóságok, illetve önkormányzati munkáltatók közösségi szintű versenykiírás nélkül, közvetlenül az említett szervezetekkel kötik meg.

Az öregségi nyugellátás körébe tartozó szolgáltatásokat a 92/50/EGK irányelv I A. melléklete, illetve 2006. február 1-jétől a 2004/18/EK irányelv II. mellékletének A része írja le. Olyan biztosítási és nyugdíjalap-szolgáltatásokról van szó, amelyek kívül esnek a jogszabályilag előírt társadalom- és nyugdíjbiztosítás körén. Következésképpen a szóban forgó, önkormányzati hatóságok, mint ajánlatkérő szervek által kötött szerződések írásban megkötött és visszterhes közbeszerzési szerződések a fent említett irányelv értelmében. Ezen kívül az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a 92/50/EGK irányelv 1. cikkének a) pontja nem tesz különbséget egyfelől azon szerződések között, amelyeket az ajánlatkérő szerv általános működési körébe tartozó feladat teljesítése érdekében köt, másfelől pedig azon szerződések között, amelyek e feladatokkal nincsenek összefüggésben. A Bíróság tehát elutasította az ajánlatkérő szerv

funkciója alapján történő osztályozást. Ezért el kell utasítani az alperes azon kifogását, amely szerint az önkormányzati szervek illetve üzemek az üzemi öregségi ellátás szempontjából a közbeszerzési jog szerint nem minősülnek ajánlatkérő szervnek.

A Bizottságnak továbbá az a meggyőződése, hogy a szóban forgó szerződések jelentős mértékben meghaladják az irányadó értékhatárokat. Szemben az alperes álláspontjával, a számításhoz nem az egyes szerződések értékét kell külön-külön figyelembe venni. Sokkal inkább a keretszerződés időtartamát kell ilyen szempontból figyelembe venni, hiszen az egyes munkavállalókkal a munkáltató által kötött megállapodások nem képezik közbeszerzési eljárás tárgyát a közösségi közbeszerzési jog szerint. A keretszerződés figyelembe veendő értéke így tehát az annak időtartama alatt kötendő valamennyi egyéni szerződés hozzáadottérték-adó nélküli összértékének felel meg. A Bizottság számításai szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság területén fekvő legalább 110 város esetében a szerződések értéke meghaladja az értékhatárt.

Az önkormányzati hatóságoknak és az önkormányzati munkáltatóknak tehát az üzemi öregségi ellátást illető szerződéseket nem a munkaszerződésben megjelölt szervezetekkel és vállalatokkal kellett volna közvetlenül megkötöniük, hanem közösségi szintű közbeszerzési pályázatot kellett volna kiírniuk. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a díjazás fizetését kollektív szerződés szabályozza. Először is a Bíróság ítélkezési gyakorlata egyértelműen abból indul ki, hogy a közösségi jog nem ír elő megkötéseket a kollektív szerződés tartalmára nézve, másodszor pedig a Bizottság nem véli úgy, hogy a kollektív szerződés szabadság német Alaptörvényben rögzített alapelvét jogellenesen korlátozná az, ha betartanák a ajánlatkérő szervre vonatkozó jogszabályok által előírt pályázatkirási kötelezettséget.

⁽¹⁾ HL L 209., 1. o.

⁽²⁾ HL L 134., 114. o.; magyar nyelvű kiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.

2008. június 24-én benyújtott kereset – Az Európai Községek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-275/08. sz. ügy)

(2008/C 223/44)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Községek Bizottsága (képviselők: G. Wilms és D. Kukovec meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság – mivel a Datenzentrale Baden-Württemberg szoftveralkalmazás átruházására és karbantartására vonatkozó közbeszerzési szerződést anélkül ítélte oda, hogy európai szintű ajánlati felhívás közzététele mellett közbeszerzési eljárást folytatott volna le – nem teljesítette az 1993. június 14-i 93/36/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 9. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgya a Datenzentrale Baden-Württemberg és az Anstalt für Kommunale Datenverarbeitung in Bayern (AKDB) között, gépjárműengedélyekhez alkalmazott szoftveralkalmazás beszerzésére vonatkozóan létrejött szerződés. A kérdéses, odaítélésre vonatkozó határozatot tárgyalásos eljárás keretében, közbeszerzési hirdetmény közzététele nélkül fogadták el, és az eljárás keretében kizárólag az AKDB-vel folytattak tárgyalásokat.

A Bizottság álláspontja szerint az a tény, hogy a szerződés Németországban már a 89/665/EGK irányelv értelmében vett jogorvoslati eljárás tárgyát képezte, irreleváns a kötelezettségszegés megállapítása szempontjából, mivel a nemzeti bíróságok előtti jogorvoslati eljárás és az EK-Szerződés 226. cikke értelmében vett kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás alapvetően különbözik egymástól mind a célkitűzés, mind pedig a felek és az eljárás menete tekintetében.

A kérdéses szerződés esetében a 93/36/EGK irányelv 1. cikkének a) pontja értelmében vett árubeszerzésre irányuló közbeszerzési szerződésről van szó. A szerződés értéke a Bizottság tudomása szerint mintegy 1 millió euró, vagyis jelentős mértékben meghaladja az irányelv alkalmazhatóságára vonatkozó küszöbértéket. A Datenzentrale közjogi jogi személy, amelyet arra a különleges közérdekű célra alapítottak, hogy a közigazgatásban az elektronikus adatfeldolgozást összehangolja és elősegítse. A Datenzentrale ezenfelül Baden-Württemberg tartomány többségi irányítása alatt áll, amely az igazgatótanács tagjainak több, mint a felét nevezi ki. Mindezek alapján a Datenzentrale a 93/36 irányelv 1. cikkének b) pontja értelmében ajánlatkérő, és az irányelv hatálya alá tartozó területet érintő közbeszerzési szerződések odaítélése során köteles betartani az irányelvben előírt eljárásokat. Az a körülmény, hogy a Datenzentrale és az AKDB is közjogi jogi személy, a 93/36/EGK irányelv alkalmazhatósága szempontjából irreleváns.

A Bizottság tudomása szerint nem állnak fenn olyan körülmények, amelyek igazolnák a szerződés kötetlen – akár előzetes közbeszerzési hirdetmény közzététele nélkül lefolytatott tárgyalásos eljárás formájában történő – odaítélését. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a tárgyalásos eljárás kivételes jellegű, és csak „meghatározott, pontosan előírt” esetekben vehető igénybe. A kivételes körülmények fennállását érintő bizonyítási teher azt a tagállamot illeti, amely arra hivatkozni kíván. Mivel azonban a jelen ügyben az alperes e bizonyítási kötelezettségnek nem felelt meg, a Bizottságnak arra a következtetésre kellett

jutnia, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a kérdéses szerződéseket európai szintű hirdetmény közzététele nélkül kötötte meg, nem teljesítette az árubeszerzésre irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló 93/36/EGK tanácsi irányelv 9. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkéből eredő kötelezettségeit.

⁽¹⁾ Az árubeszerzésre irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/36/EGK tanácsi irányelv (HL L 199., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 2. kötet, 110. o.).

A Juzgado de lo Social nº 23 de Madrid (Spanyolország) által 2008. június 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Francisco Vicente Pereda kontra Madrid Movilidad S.A.

(C-277/08. sz. ügy)

(2008/C 223/45)

Az eljárás nyelve: spanyol

A kérdést előterjesztő bíróság

Juzgado de lo Social nº 23 de Madrid

Az alapeljárás felei

Felperes: Francisco Vicente Pereda

Alperes: Madrid Movilidad S.A.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a 2003/88/EK irányelv ⁽¹⁾ 7. cikkének (1) bekezdését, hogy amikor a szabadságnak a vállalkozás szabadságolási naptárában feltüntetett időszaka időben meg egyezik a munkavállalónak a szabadság tervezett kezdetét megelőzően történt üzemi balesetből eredő átmeneti munkaképtelenségével, az érintett munkavállalónak az orvosi zárójelentés kibocsátását követően joga van a szabadság igénybevételére az eredetileg megállapítottaktól eltérő időpontokban, az azon naptári év elteltétől függetlenül, amelyre e szabadság vonatkozott?

⁽¹⁾ A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv HL L 299., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.